

Soevereiniteit & Solidariteit

E-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

DE WITTE
KAPROENEN

VLAAMS EN LINKS... KAN DAT?

Links en Vlaams: voor velen een contradictio in terminis, voor anderen een logische noodzaak. Hoewel deze politieke visie binnen de rechterzijde van de Vlaamse beweging en het belgicistische deel van de linkse en progressieve beweging traditioneel onderbelicht blijft en zelfs bewust genegeerd wordt, is het links-flamingantisme in de Vlaamse politiek steeds aanwezig geweest en lag het zelfs mee aan de basis van het Vlaams-nationalisme. Marc Vincké, medeoprichter van de marxistisch-flamingantische Werkgroep De Witte Kaproenen (1967-1985) en nadien ook actief in de Werkgroep Arbeid (1972-1989) zal de geschiedenis schetsen van het links-flamingantisme in de periode 1968-1989, waarbij hij vooral aandacht zal schenken aan het verhaal van deze werkgroepen die poogden tot een nieuwe synthese te komen tussen de Vlaamse en de socialistische beweging. Het vertrekpunt daarbij is een stand van de bronnen.

26 NOVEMBER 2010.

Bij het ADVN, Lange Leemstraat 26, 2018 Antwerpen.

★ In dit nummer:

- > Kritisch geluid over SP.A congres blz 2
- > ABVV campagne: anti-rechts of anti-Vlaams? blz 3
- > Voorstel-De Wever afgewezen blz 4
- > "Vlaamse" culturele elite blz 5
- > Kartel SP.A – N-VA blz 6
- > Biobrandstoffen slecht voor mens en milieu blz 6
- > Sint-Annabos: miljoenen waard blz 7
- > Archeologische opgravingen in Leuven: "geldverspilling" blz 8
- > Ook EU-staatsburgers kunnen politieke vluchtelingen zijn blz 9
- > Top van Lissabon: mondiale NAVO Bevestigd. Blz 9
- > Civiele en politieke rechten voor de Baskische jeugd blz 11

Sp.a congresseerde in het weekend van 15 oktober over haar ideologie en programma in het zogenaamde 'Visie-congres van de sp.a'. Uit de voorbereidende documenten bleek dat met geen woord gerept werd over de actuele problematiek van de staats Hervorming, laat staan staatsvorming. Nochtans is het streven naar zelfstandigheid van een volk een democratische bekommernis van eerste orde, die zichzelf noemende linkse partijen zouden moeten interesseren. Uit dit congres bleek dat deze partij nog altijd niet ontluisd is van haar bijna 20 jaar regeringsdeelname aan het neoliberale beleid van privatiseringen, sociale afbraak (men denke aan het Generatiepact, 2005), notionele interest, onrechtvaardige fiscaliteit en belgicistische restauratie.

Een jonge filosofe **Tinneke Beeckman**, tevens stichtend lid van de progressief-flamingantische *Gravensteengroep*, had zo haar kritische bedenkingen in een bijdrage in De Morgen (19 oktober jl.) die het overwegen waard zijn.

Ze wijst op de vnl. ethische pleidooien van de Vlaamse sociaaldemocraten. T. Beeckman: *"Links heeft vooral nood aan een alternatief dat de burger tegelijk in politieke en economische zin weer greep geeft op zijn lotsbestemming. Daartoe is een grotere afstand van het liberale denken nodig.... De socialisten zouden in de verdediging van de sociaaldemocratie een eind verder staan indien ze zich de essentie van het marxisme herinnerden. Hier bevind ik me op glad terrein. Het is toch duidelijk dat marxisme alleen maar rampspoed betekende? Wel, de sociaaldemocratie werd juist mogelijk tegen de achtergrond van een radicalere variant. Sinds de val van de Muur werden in ijtempo verworvenheden afgebroken. Eén voorbeeld. **Bill Clintons** opheffing van het onderscheid tussen investeringsbanken en spaarbanken. **Roosevelt** had deze wet gestemd niet toevallig na de Wall Street crash van 1929. Hij begreep toen dat de vrije markt regulering behoeft. Tegelijk was toen de marxistische ideologie in een groot deel van de wereld nog in opmars. De druk is vandaag verdwenen.*

Natuurlijk is de motor van de verandering niet meer de arbeidersklasse. Juist door het einde van de industrie in het Westen en de sociale verwezenlijkingen van de sociaaldemocratie. () Maar socialisten verliezen uit het oog dat wezenlijk economische conflicten niet zijn verdwenen. Het hedendaagse conflict gaat over de verhoudingen tussen het geglobaliseerde multinationalaal kapitalisme en het geheel van de bevolking (loon- en steuntrekkenden samen). Hedendaagse socialisten verduidelijken te weinig dat de belangen van de echte eigenaars van deze wereld niet dezelfde zijn als die van de overgrote meerderheid van de bevolking.... Zolang linkse politici naar kiezers kijken alsof ze potentiële klanten zijn voor hun in wezen liberale winkel, brokkelt de sociaaldemocratie verder af. Het is gewoon een realiteit: als de mensen zich veilig willen stellen tegen de neoliberale tsunami die op het westen afkomt, zullen ze het zelf moeten doen".*

(*) N.V.D.R.: Wellicht heeft mvr. Beeckman het over de industriële arbeiders. Er heerst vandaag begripsverwarring rond deze term als gevolg van een arbitraire juridische indeling tussen 'bediende' en 'arbeider'. In een marxistische context betekent 'arbeider' eigenlijk ieder die afhankelijk is van de verkoop van zijn arbeidskracht in ruil voor een loon, en daar horen dan ook de 'bedienden' bij. In die zin is de arbeidersklasse wel degelijk nog evenzeer de motor van de economie als vroeger, alleen ondergaat ze een transformatie parallel aan de transformatie van een industriële naar een post-industriële samenleving.

Eind vorige maand lanceerde de top van het ABVV een bitse campagne tegen de N-VA en riep het op tot 'progressieve frontvorming' om de macht van deze partij te breken. Dat is geen verstandige keuze.

Met lede ogen hebben wij de afgelopen jaren moeten vaststellen dat de invloed van de werkgeversorganisatie Voka bij de N-VA-leiding sterk is toegenomen. Hooggeplaatste N-VA'ers spreken openlijk hun sympathie uit voor deze neoliberale werkgeversclub. Bij de basis is zeker niet iedereen daar gelukkig mee en datzelfde kan ook gezegd worden van het N-VA-kiespubliek. De geleidelijke uitdoving van het brugpensioen, het beperken van de werkloosheidsuitkeringen in de tijd, het afschaffen van de wachtuitkeringen voor jongeren, het koppelen van de pensioenrechten en het recht op sociale uitkeringen aan arbeid, ... het zijn slechts enkele punten uit het sociaal-economisch programma van de N-VA. Het valt perfect te begrijpen dat vakbonden zoals het ABVV en het ACV het daar niet mee eens zijn. Maar dat geldt ook voor het linkse deel van het kiespubliek van de N-VA, waaronder vele duizenden vakbondsleden. En laat het ook duidelijk zijn dat de V-SB zich hier nooit mee zal kunnen verzoenen. Dit betekent echter niet dat wij de agressieve campagne van het ABVV zonder verpinken moeten goedkeuren.

Strategisch gezien gaat het hier immers om een heel domme zet. Als we de woorden van de twee grootste vakbonden aan het adres van de N-VA vlak voor de verkiezingen in gedachten houden, kunnen we ons immers niet van de indruk ontdoen dat deze campagne eigenlijk niet gericht is tegen het rechtse programma van de partij, maar wel degelijk tegen het Vlaamse karakter ervan. Er zijn immers nog rechtse partijen in Vlaanderen. Zo kunnen we ons de vraag stellen waarom het ABVV voordien nooit een dergelijke campagne heeft gevoerd tegen de Open VLD, of CD&V en waarom zelfs niet tegen de s.pa? Deze partijen hebben nochtans een door en door neoliberale agenda gerealiseerd. De plotselinge en ondanks alles onverwachte hoge electorale score van de N-VA mag dan wel een goed excuus zijn, wie tussen de regels leest weet beter. De realiteit is dat de vakbonden nog steeds uitgaan van een volstrekt unitair kader en elke vorm van

regionalisering per definitie als anti-sociaal en bekrompen bestempelen. Dit laat de socialistische vakbond ook goed uitschijnen in Tribune, het ledenblad van de ACOD, waarin het vier pagina's besteedt aan het bekampen van de N-VA en waarbij de allergrootste clichés worden bovengehaald: meer Vlaanderen zou ook per definitie minder solidariteit betekenen (alle Vlaamsgezinden zijn dus automatisch collectieve en bekrompen groepsegoïsten), de N-VA blokkeert een verdere werking van de federale staat door alle aandacht tijdens de onderhandelingen naar het communautaire af te leiden, meer geld voor de gemeenschappen is geen garantie op goed bestuur, het eeuwige emotionele "we zijn al klein genoeg", enz.

Het is te betreuren dat het ABVV zich opnieuw verliest in goedkope argumenten. Vlaanderen heeft bij de vorige verkiezingen niet rechts gestemd, het heeft op de eerste plaats Vlaams gestemd. Dit verklaart waarom er ook veel linkse Vlamingen en vakbondsleden op de N-VA hebben gestemd. Het is uiteraard spijtig dat het sociaal-economische aspect tijdens de regeringsonderhandelingen momenteel aan de zijkant wordt geschoven, maar het is al te gemakkelijk om de Vlamingen te verwijten voor één keer voet bij stuk te houden en de Franstaligen aan te tonen dat het heilige principe van 'zeg lang genoeg neen en de Vlamingen binden wel in' niet meer werkt. De communautaire wonde ettert reeds veel te lang en daar is links in Vlaanderen niet mee gebaat, integendeel. Daarom is het nodig de basis van deze problemen eindelijk écht aan te pakken en Vlaanderen en Wallonië de nodige ademruimte te geven om zelf een eigen beleid op poten te zetten, gebaseerd op hun eigen socio-economische noden, waarbij ze uiteraard nog alle vrijheid – en de plicht – hebben om solidair te zijn met elkaar. De V-SB sluit zich dan ook volledig aan bij de woorden van ABVV-Metaalvoorzitter Herwig Jorissen: "*Het gevaar is groot dat we ons met ons allen gaan verschansen achter de bredere rug van het Waals socialisme en een idem dito koers gaan varen. Een groter*

fout kunnen we als Vlaamse progressieven en Vlaamse syndicalisten niet maken. We lopen in dat geval immers het reële gevaar om echt te worden gemarginaliseerd. ABVV-Metaal heeft al lang geleden gezegd dat regionalisering geen taboe mag zijn, ook niet voor een vakbond. Want, zo schreven we vlak voor deze verkiezingen 'wie de organisatie van de staat overlaat aan rechts, moet niet verbaasd zijn als hij vervolgens in een asociaal land ontwaakt.' (...) Wat we nodig hebben, is een progressief

beleid dat borg staat voor de pensioenen en de sociale zekerheid, de financiële sector reguleert, zorgt voor een kwaliteitsvol en democratisch onderwijs, werk maakt van één statuut voor arbeiders en bedienden en vecht voor elke job. Wie echter naar zo'n progressief beleid streeft in Vlaanderen, zal dat niet realiseren via Wallonië, maar moet ervoor zorgen dat ook Vlaanderen beschikt over een progressieve meerderheid." (De Nieuwe Werker, 25 juni 2010).

Politiek

Franse afwijzing voorstel-De Wever verbazingwekkend, maar ook verhelderend...

De V-SB is verbaasd over de snelheid en het geschat waarmee de Franstalige partijen het compromisvoorstel van Bart De Wever hebben neergehaald: "Een frontale aanval op België en de Franstaligen", "wurging", het "belachelijk maken" van de Franstaligen,... Nochtans is het ontegensprekelijk zo dat Bart De Wever en de N-VA zich bereid hebben getoond tot zeer verregaande toegevingen, hoewel de beeldvorming in bepaalde media anders is.

De Sociale Zekerheid zou federaal georganiseerd blijven, slechts bepaalde delen van de vennootschapsbelasting zouden worden geregionaliseerd, de Senaat zou behouden blijven en van confederalisme is al helemaal geen sprake meer. Het gezag van de Vlaamse regering over de zes faciliteitengemeenten in de Vlaamse Rand zou uitgehoud worden, de Rondzendbrief-Peeters ingeperkt en de bewoners van de genoemde gemeenten zouden inschrijvingsrecht krijgen in Brussel.

Van de Vlaamse eis, voor de verkiezingen nog geformuleerd door de N-VA, om het statuut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in vraag te stellen, is bijna niets meer te bespeuren. Sterker nog: hoewel de PS beweert dat Brussel niet wordt erkend (lees: als 'région à part entière'), voorzag het voorstel net in de constitutieve autonomie ervan, hetgeen voor de Vlaamse natie- en staatsuitbouw nefast en door de V-SB dus onaanvaardbaar is. Brussel krijgt, via de Gemeenschappelijk Gemeenschapscommissie, zelfs autonomie binnen een aantal gemeenschapsbevoegdheden: kinderbijslag, beroepsopleiding, arbeidsmarkt,... Van de herfinanciering van het hoofdstedelijk gewest (vanaf 2013 jaarlijks 350 miljoen euro extra) zou slechts 50 miljoen gekoppeld zijn aan de voorwaarde van een efficiëntere bestuurlijke organisatie. Over de naleving van de taalwetgeving in Brussel wordt met geen woord gerept; hoogstens is er een belofte van een nog op te richten commissie, die een 'win-win-regeling' zou uitwerken (met de nadruk op zou) om het tweetalige karakter en een efficiënte en effectieve dienstverlening zou garanderen. Het lijkt erop dat de Franstalige partijen pas tevreden zullen zijn, wanneer de Nederlandstalige invloed in Brussel helemaal geëlimineerd zal zijn. Met een dergelijk akkoord zou het federalisme op basis van het '2+2-model' helemaal, tot op heden zowat het officiële streefdoel van de 'gematigden' binnen de Vlaamse Beweging, worden ondergraven. Het spreekt vanzelf dat de V-SB ieder akkoord dat de scheiding tussen Brussel en de rest van Vlaanderen zou versterken, zal bestrijden en zich zorgen maakt over de bereidheid van de N-VA om deze deling ongedaan te maken (ondanks het gegeven dat de Crolsianen zich op het Brussel-congres van de Vlaamse Volksbeweging duidelijk in de minderheid hebben getoond).

Maar het voorstel van Bart De Wever en het torpederen ervan door de Franstalige partijen is niet zonder verdienste: het toont opnieuw pijnlijk duidelijk dat er binnen een Belgische context geen fundamentele hervormingen mogelijk zijn. De Franstalige partijen mogen dan wel dagelijks hun vernuchtheid aan de Belgische staat verkondigen, net door hun weigering om het electorale signaal vanuit Vlaanderen te aanvaarden, tonen zij dat de afbrokkeling van de het Belgisch model onafwendbaar is geworden.

Wim Delvoye spreekt (1)

In de Brusselse bourgeoiskrant *La Libre Belgique* (16.10.2010) is de kunstenaar Wim Delvoye aan het woord geweest. Naar aanleiding van zijn tentoonstelling in het Brusselse Paleis voor Schone Kunsten, sprak hij over zijn realisaties en toekomstplannen. Zoals wij van deze Wervikse kunstenaar gewoon zijn, ontbrak het in dit korte interview niet aan anti-Vlaamse uitspraken. Opmerkelijk was zijn vaststelling dat *“beaucoup d’artistes en Flandre doivent tenir compte des autorités qui les subsidient, sinon ils penseraient souvent comme moi”*. Van enige terughoudendheid bij het uiten van anti-Vlaamse gevoelens hebben wij bij de collega’s van Delvoye anders niet veel gemerkt.

Zijn verkleefdheid aan België heeft hem echter nog niet geliefd gemaakt bij de *Libre*-lezers op het internet. Naast eerder goedkope reacties als: *“Wim Delvoye, le seul artiste qui fait fortune grâce à ses cacas nerveux ...”*, waren er ook reacties met meer diepgang: *“Ce qui m’irrite, c’est que ‘l’art’ est devenu une nouvelle religion avec ses temples, ses prêtres et ses subventions, une religion et souvent une imposture contre laquelle on ne peut presque pas réagir (contrairement au cas des vieilles religions), parce cela n’est pas bon ton, pas politiquement correct, pas universaliste, pas progressiste, pas postmoderne, pas dans le vent, parce qu’on se définit automatiquement comme un béotien, un réactionnaire sans goût ni civilisation. Et puis, tous ces artistes se disent des bons belges, alors, il faut bien croire qu’ils s’agit de bons artistes, non?”*

Wim Delvoye spreekt (2)

Buitenstaanders maken wel eens de fout om belgicistische artiesten als Wim Delvoye tot de linkerkant te rekenen. Die jongens en meisjes zijn toch progressief en postmodern? En maakte Daan bij de laatste verkiezingen dan geen reclame voor de sp.a?

In veel gevallen is het linkse engagement van deze mensen erg oppervlakkig, om niet te zeggen onbestaande. Dat laatste geldt in ieder geval voor Wim Delvoye die is opgeklommen tot een dienaar van het establishment. Hij promoot het surrealistische België, kakt op Vlaanderen en als wederdienst maakt het establishment hem het leven gemakkelijk. Intussen heeft hij het geschopt tot de nieuwe Belgische kunstpaus en is hij zeer populair bij het koningshuis. Wim Delvoye doet in veel opzichten denken aan de Gentse bourgeoisdichter Maurice Maeterlinck (1862-1949), waarvoor hij een grote bewondering heeft. Maeterlinck genoot een grote bekendheid als dichter, maar was erg elitair. Hij verzette zich tegen de vernederlandsing van de Gentse universiteit en kwam later in rechts-autoritair vaarwater terecht. Ook hij was zeer populair bij het koningshuis.

Onlangs gaf Wim Delvoye nog zijn wereldvisie mee aan het weekblad *Humo* (12.10.2010): *“De wereld valt uiteen in losers en niet-losers. Helaas worden losers tegenwoordig belóond om loser te zijn. Mijn werknemers sloven zich hier uit voor een bedrag dat maar een klein beetje hoger ligt dan wat ze zouden krijgen van de dop.”* Links kun je zo’n uitspraken in ieder geval niet noemen.

De Vlaamse culturele elite in het verweer tegen meer Vlaanderen

Sinds de opkomst van extreem-rechts in Vlaanderen is onze culturele elite aan een heilige kruistocht begonnen. De eerste salvo’s waren gericht tegen extreem-rechts zelf, maar al gauw kwam ook het Vlaams-nationalisme onder vuur te liggen. De Vlaamse cultuurwereld ontmaskerde het Vlaams-nationalisme als een verderfelijke en gevaarlijke stroming die van nature (extreem-)rechts en destructief is. Al snel bleek dat het probleem dieper zit: de Vlaming is verzuurd en enggeestig. Wij kunnen onze kerktoerenmentaliteit niet loslaten, zijn buitengewoon conservatief en stellen ons onverdraagzaam op tegenover ‘de andere’ (allochtonen, Walen en ‘Brusselaars’). Bovendien torsen wij een vreselijk verleden met ons mee.

Al jaren krijgt de Vlaamse culturele elite een breed forum om haar aanvallen tegen alles wat Vlaams is te propageren. Zij ziet maar één mogelijkheid om een einde te maken aan de Vlaamse bekrompenheid en dat is België versterken.

Maar de heilige kruistocht is geen onverdeeld succes. Na een intense verkiezingscampagne tegen de N-VA kozen de Vlamingen op 13 juni jl. toch wel niet massaal voor de N-VA! Na de ontdekking van de kloof tussen de Vlaming en de politiek, was nu ook bewezen dat er een kloof gaapt tussen de Vlaming en zijn cultuursector. Afgezien van enkele gemene uitvallen naar de Vlaamse kiezer, hielden onze cultuurgoden zich na de electorale veldslag gedeisd.

Vorige maand echter werden alle registers weer open getrokken tijdens een collectieve aanval van de belgicistische krachten op Bart De Wever. Wij hebben ons vooral geërgerd aan de spelletjes van de sp.a en

Groen! die de boodschap van de Vlaamse kiezer al lang zijn vergeten. Velen hebben zich afgevraagd op welke planeet de ABVV-top leeft, toen de socialistische vakbond haar anti-N-VA-campagne bekend maakte. Traditiegetrouw was ook de Vlaamse cultuurwereld van de partij, al lijken sommige grote namen wat af te haken voor de heilloze strijd tegen de 'bezoedelde ziel van Vlaamsche volk'. Niet geheel onverwacht slaagde de ultra-Belgicistische PvdA erin om tweehonderd 'artiesten' samen te brengen voor een oproep tegen het 'bekrompen nationalisme'. De PvdA is sterk in dit soort initiatieven, maar er komt sleet op de formule. De oproep staat vol mooie principes, maar werkbare oplossingen voor de reële communautaire problemen zijn er niet in terug te vinden. Met een opiniestuk getiteld: "Geen Vlaams front in onze naam!" mengde ook de Vooruitgroep zich in het debat. Zij wijzen terecht op de neoliberale agenda van de N-VA. Toch vergeten zij bewust dat wij inmiddels in een neoliberale staat leven die gecreëerd is door alle Vlaamse partijen die aan de vetpotten zaten. De christen-democraten, liberalen en sociaal-democraten dragen hierbij de grootste verantwoordelijkheid, ook in Franstalig België! Hier kan tegen worden ingebracht dat het met de N-VA nog slechter zal gaan. Inderdaad, maar wij weten ook dat de traditionele machtspartijen in dezelfde richting marcheren. De liberalisering van de posterijen is bijna een feit, het spoor volgt weldra en de bankencrisis wordt opgelost met nog meer neoliberale recepten. Maar hoe kan de neoliberale N-VA gestopt worden? Niet door er een anti-Vlaamse agenda op na te houden of - zoals het ABVV doet - gratis propaganda te maken voor de N-VA. Zolang de Vlaamse culturele sector en de linkzijdige een verregaande staats hervorming - die door de Vlamingen wordt gevraagd - dwarsboomt, zullen de communautaire perikelen blijven aanslepen. Het spreekt voor zich dat de N-VA hier garen zal bij spinnen. Bij de dames en heren van de culturele sector en linkse strijd dient dringend het besef te groeien dat er niets mis is met meer Vlaanderen. Wij nodigen hen uit om met ons een linkse invulling te geven aan de nationale strijd. Alleen op die manier maken wij kans een einde te maken aan de neoliberale wereldorde.

Politiek

Boortmeerbeek: kartel SP.A-N-VA

De N-VA is een centrum-rechtse nationalistische partij waarin de ideologie van het ultraliberale Voka en Unizo zwaar doorwegen in het programma. Maar of dit aan de N-VA-basis zo is, is wat anders. En of dit bij alle nieuwkomers bij de N-VA ook is, is niet zeker.

Op lokaal vlak zien we heel wat N-VA'ers zich niet zomaar lenen tot de ultraliberale scherpslijperij. Op plaatselijk vlak bestaan heel wat kartels tussen CD&V en de N-VA, waarin Vlaams-nationalisten samen werken met ACV-ers uit de CD&V. Soms gaat een kartel nog verder. In de gemeente *Boortmeerbeek* bv. gaan sp.a en N-VA samen een kartellijst indienen voor de gemeenteraadsverkiezingen van 2012. De sp.a werkte er in kartel met de plaatselijke partij 'Doen', een groep voormalige VU'ers. Die hebben er nu voor gekozen om tot de N-VA toe te treden en met het kartel te kandideren voor de gemeenteraadsverkiezingen van 2012. Misschien kan sp.a-nationaal en de gilde van 'linkse' belgicisten in Boortmeerbeek inspiratie vinden om een onafhankelijke sociaal-Vlaamse koers te varen los van het uitgeleefde België?

Ecologie

Biobrandstoffen slecht voor mens en milieu

Begin deze maand is er een studie verschenen van het Europees Instituut voor Milieubeleid in Londen (http://www.foeeurope.org/agrofuels/ILUC_report_November2010.pdf). Hieruit blijkt dat het Europese stimuleringsbeleid voor biobrandstoffen tot meer CO₂-uitstoot zal leiden in plaats van minder. Bovendien is er zo'n 69.000 km² extra grond nodig op de Europese plannen te realiseren. Dat is vijf keer de oppervlakte van Vlaanderen. Nu al vinden onder meer in Indonesië en Brazilië massale ontbossingen plaats om brandstofgewassen te telen. Vlaamse milieu- en derdewereldorganisaties wijzen er ook op dat de landbouwgrond van heel wat kleine boeren (vooral in het Zuiden) wordt ingepikt om 'groen rijden' mogelijk te maken. Het gevolg is dat de voedselprijzen stijgen en dat de gewone mensen (vooral in het Zuiden) in de problemen komen. Recent nog vielen er doden bij voedselrellen in Mozambique, niet toevallig een land waar veel brandstofgewassen worden verbouwd. Met de Europese plannen kan die situatie alleen maar verergeren, ook bij ons!

Is Europa dan niet op de hoogte van de kwalijke gevolgen van biobrandstoffen? Natuurlijk wel! Al jaren is het probleem bekend. Met een beetje gezond verstand weet je dat de grootschalige productie van

biobrandstoffen niet werkt. Waarom zet de Europese Commissie dan door? Omdat zij de neoliberale economie uit het slop wil halen met deze 'innovatieve technologie'. 'Groen rijden' klinkt goed en door het verbruik van biobrandstoffen aan te zwengelen met de nodige reglementering en subsidiëring kunnen de beurzen heropleven. Over de gevolgen voor mens en milieu liggen de Europese beleidsmakers duidelijk niet wakker.

Er is echter één zekerheid. De neoliberale plannen om biobrandstoffen te promoten zullen vroeg of laat mislukken, al was het maar omdat mensen opstandig worden als hun voedsel onbetaalbaar wordt.

Ecologie **Sint-Annabos: miljoenen waard**

Wie wat met de natuur begaan is, kent het fenomeen wel: 'natuur' wordt door diegenen die belang hebben bij de verdwijning ervan geplaatst tegenover het 'economisch belang' en dus 'het algemeen belang'. Op een gelijkaardige manier werd in de bredere Oosterweel-discussie 'het algemeen belang' tegenover de 'gezondheid' en kleine besognes van NIMBY'ers (1) werd gesteld.. De definitie van het termen als 'algemeen belang', 'maatschappelijk nut', 'waarde',... is geen neutrale aangelegenheid, maar wordt vormgegeven door de leidende klasse in de maatschappij.

In de saga van het Sint-Annabos komt dit zeer duidelijk aan het licht. Dit is een vrij klein en jong stadsbos, dat zich op de Antwerpse Linkeroever bevindt. Althans: voorlopig nog, want als het aan de Vlaamse regering ligt, verdwijnt dat zo snel mogelijk om plaats te maken voor een slobopslagplaats in het kader van het Oosterweelproject. Hoewel Vlaanderen tot de bosarmste regio's van Europa behoort en Vlaanderen in 2010 per dag anderhalf voetbalveld zal hebben verloren, vinden Peeters en de zijnen blijkbaar dat we gerust met nog wat minder kunnen. De Vlaamse regering heeft alvast duidelijk andere prioriteiten dan haar eigen Ruimtelijk Structuurplan (RSV), waarin werd afgesproken dat het 10 000 hectare bos extra zou moeten krijgen...

Bij het uitwerken van bouw- en infrastructuurprojecten wordt de waarde van de natuur of het landschap ingeschat. Hierbij wordt er gekeken naar de dwingende wettelijke beschermingen (Is het een Habitatrichtlijngebied? Is het een beschermd landschap?...). Als het gebied niet binnen zo'n bescherming valt, dan wordt er amper of geen rekening meegehouden. Als het gebied wel binnen zo'n bescherming valt, dan worden er uitwegen gezocht. Meestal wordt er dan becijferd hoeveel natuur er moet verdwijnen en wordt er 'gecompenseerd'. Aan 'compenseren' wordt er ook wel eens gedacht als de maatschappelijke druk te hoog is. In de praktijk stelt die compensatie vaak niet veel voor. In het geval van Doel wordt er ook gecompenseerd: duizenden hectaren waardevol landschap wordt omgezet in 'nieuwe natuur'. Hierbij is het landschap vernield voor de havenaanleg en voor het kapitalistische spelletje van de compensatie. Een belangrijk deel van de natuursector doet mee aan dit spelletje, zodat het verzet is gebroken.

Het Masterplan Antwerpen voorziet in een 'Maatschappelijke Kosten en Batenanalyse' (MKBA), inclusief een inschatting van de maatschappelijke waarde van het Sint-Annabos. Maar – allicht niet geheel toevallig – werd maatschappelijke waarde hier enkel opgevat als de directe waarde van de grond...

Maar de natuurverenigingen Natuurpunt en de Bond Beter Leefmilieu, en ook Ademloos (al geruime tijd gekend als een welkome luis in de pels van de Vlaamse regering), bleken hier niet bereid het spelletje mee te spelen en hebben het hier gelukkig niet bij gelaten, en hebben hun eigen berekening gemaakt van de maatschappelijke waarde van het Sint-Annabos. Hierbij hebben zij wél rekening gehouden met andere – en voor iedereen behalve misschien enkele grondspeculanten belangrijker – factoren, zoals de impact ervan

op de luchtkwaliteit, de klimaatimpact en de recreatieve waarde. Zo schatten zij de maatschappelijke waarde van het behoud van het bos voorzichtig op 166,8 miljoen euro. Samen met de andere groenere gebieden op de Linkeroever en het Noordkasteel op de rechteroever zou men in het geval van een vernietiging ervan komen tot een maatschappelijk verlies van minstens 328,6 miljoen euro over 25 jaar. Daarbij moet opgemerkt dat bv. het geluidsreductie-effect niet werd meegerekend wegens een gebrek aan gegevens.

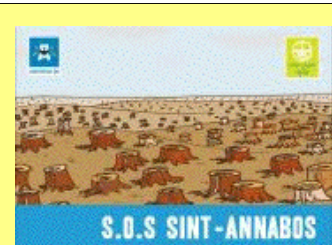
In de milieubeweging is men allang weggetrokken van het loutere sentimentalistische discours. De berekening van de waarde van natuurgebieden in geld is één voorbeeld van die tendens. Buitenlandse voorbeelden tonen aan dat dit niet zonder risico is (je kunt van de natuur nog meer koopwaar maken), maar niettemin is een belangrijk potentieel wapen voor diegenen die niet wensen mee te draaien in het alles-voor-de-winst-verhaal, op voorwaarde dat het goed gebruikt wordt. Ademloos, BBL en Natuurpunt hebben hier een voorbeeld gegeven van een verstandig gebruik: met cijfers in de hand slagen ze erin het verhaal van de Vlaamse regering te ondergraven. Het wordt weeral eens blootgelegd als een waarin het belang van de gemeenschap ondergeschikt is aan haar prestigeprojecten en haar neoliberale VIA-plan, en aan de winsten van de privé-sector (vertegenwoordigd door BAM en Noriant).

De overstromingen van afgelopen weekend hebben al een mooi voorbeeldje gegeven van waar een ruimtelijke-ordeningsbeleid ten dienste van de winsten op uitdraait...

(1) NIMBY: not in my back yard

Verschillende actiecomités organiseren acties om het bedreigde Sint-Annabos te beschermen. De vergunningen voor de werken aan het BAM-tracé zijn zo goed als goedgekeurd, de actiegroep Ademloos heeft een petitie georganiseerd. Eind oktober zei Antwerps schepen voor stadsontwikkeling Ludo Van Campenhout (die eerder om de Oosterweelkwestie al uit de VLD stapte) dat er geen kapvergunning zou komen, maar de politieke druk zal groot zijn. Op 5 december om 13u30 organiseren Natuurpunt en Ademloos een boomplant-actie bij het Sint Annabos.

Voor de petitie: <http://www.ademloos.be/nieuws/help-ons-het-sint-annabos-beschermen>

Erfgoed

Toback vindt archeologische opgravingen geldverspilling

Veel woorden willen wij er niet aan vuil maken, maar Louis Toback heeft zich weer eens van zijn slechtste kant laten zien. Als burgemeester van Leuven probeert hij zijn stad nieuw leven in te blazen door het aanzwengelen van allerlei bouw- en infrastructuurprojecten. Op zich is daar niets mis mee, maar er zijn wel een aantal pijnpunten. Zo zijn veel woonprojecten op maat geschreven van onze medeburgers met een hoog inkomen en worden projectontwikkelaars toch wel erg goed bediend door de keizer van Leuven.

Deze dynamiek gaat in Leuven ook gepaard met een ongeziene vernieling van het erfgoed. Zeventiende- en achttiende-eeuwse panden worden in snel tempo gesloopt of verbouwd (lees verknoeid) en dat in een stad die bij het bombardement van 1914 al zoveel oude gebouwen verloren heeft! Maar ook de gebouwen in wederopbouwarchitectuur kunnen niet meer voldoen aan de geldhonger van de projectontwikkelaars. Met een beetje geluk blijft de enkel de voorgevel bewaard...

In Leuven wordt er afgezien van Louis Toback ook niet gelachen met de KULeuven en de Belgische Boerenbond. Deze instellingen zijn verantwoordelijk voor belangrijke vernielingen in de Leuvense binnenstad (b.v. in de Minderbroederstraat) en het einde lijkt nog niet in zicht. Zo wil de KULeuven gaan bouwen op de groene ruimte rond het voormalige Karthuizerklooster, in beschermd landschap nota bene!

Intussen is er een hele heisa ontstaan over het Fochplein dat wordt heraangelegd. Het gaat om een megalomaan project met lichtmuren voor reclame en heel wat ondergrondse voorzieningen. De wet schrijft voor dat voor dergelijke projecten een archeologisch onderzoek vereist is en dat zint de burgemeester van Leuven niet. Die maakte veel misbaar in de pers en noemde de opgravingen geldverspilling omdat er niets zou worden gevonden. De archeologen kregen er flink van langs, maar zie, er werd weerwerk geboden. De archeologen gaven Toback lik op stuk en legden een deel van de oude stad bloot. Intussen is het Fochplein een publieke attractie geworden en worden de stadsdiensten overstelpt met informatievragen.

Het is goed dat Louis Toback op zijn nummer is gezet door de archeologen. Hij zou er beter aan doen om het stadspatrimonium te verdedigen en zoals alle grote steden in Vlaanderen een erfgoeddienst uit te bouwen.

Ook staatsburgers van EU-staten kunnen vluchteling zijn

De Belgische liberale partijen stellen voor om een einde te maken aan de mogelijkheid voor staatsburgers om in de Belgische staat het vluchtelingenstatuut aan te vragen. Net als met het Europees Aanhoudingsbevel wil men doen geloven dat de rechtspraak in alle EU-landen kwalitatief hoogstaand is, en dat Europa een oord is waarin legitieme redenen om te vluchten tot het verleden behoort.

De V-SB vindt dit een nefast voorstel, omdat het (moedwillig) uitgaat van een verkeerd en geïdealiseerd beeld van hoe het er in de lidstaten van de Europese Unie aan toe gaat. Niet alleen heerst is er de recent nog sterk onder de aandacht gekomen getolereerde en vaak door de overheid aangemoedigde etnische discriminatie in Oost-Europa (i.h.b. tegen Roma), maar ook in West-Europa zijn schendingen van de mensenrechten, inclusief politieke vervolgingen, niet van de lucht. Spontaan kan gedacht worden aan de systematische criminalisering van de Baskische independentisten door de Spaanse staat, die folterpraktijken niet schuwt. Ook de Britse en Franse staat zijn niet onschuldig aan politiek geweld en politieke vervolgingen. En kan enig ernstig mens beweren dat het rozengeur en manenschijn is voor linkse en/of Koerdische activisten in de Turkse staat?

Ondanks alle retoriek, hebben mensenrechten nooit centraal gestaan in de Europese Unie, ook al is de eerbied ervoor officieel een van de toetredingsvoorwaarden. Zolang deze constructie, die er net o.m. op gericht is [het 'gevaar' van] democratische zeggenschap zoveel mogelijk te neutraliseren, zal bestaan, zal daar ook geen verandering in komen. [Het is tekenend dat liberale politieke families blind [lijken te] zijn voor de wijze waarop de EU haar ondemocratische, neoliberale en imperialistische kern tracht te verbergen achter grootse idealen.]

De V-SB pleit er dan ook voor om een einde te maken aan deze maskerade, en voor een loskoppeling van de EU. En zelfs zolang dit niet is gebeurd, mag deze constructie niet ingeroepen worden om de problemen in 'bevriende landen' te verdoezelen en het statuut van politiek vluchteling nog verder uit te hollen.

Top van Lissabon: de mondiale NAVO bevestigd

Ideologisch verkeert de NAVO al geruime tijd in 'ademsnood'. Met het einde van de Koude Oorlog is immers de Sovjet-Russische 'bedreiging' is immers datgene weggevallen wat veertig jaar lang had gediend om het bestaan van deze organisatie officieel te legitimeren. Haar rivaal, het Warschaupact, werd vrijwel onmiddellijk opgeheven. Velen – niet in het minst in Rusland – dachten of hoopten dat de NAVO dezelfde, logische stap zou zetten. Quod non. Officieel werd er daarbij verwezen naar nieuwe (potentiële) bedreigingen, in het bijzonder vanuit het Zuiden en het Nabije Oosten. Kritischere blikken kijken naar de rol van de militaire industrie, van waaruit al zeker vanaf de jaren '50 aangedrongen wordt op een uitbreiding van de toepassingszone van het Noord-Atlantisch Verdrag. En globaal gesproken bleef de NAVO hoe dan ook een potentieel nuttig instrument voor de bevordering van de economische en geostrategische belangen

van de westerse landen (men leze: hun leidende klasse), in het bijzonder die van het Amerikaanse kapitaal. De NAVO was en is een cruciaal instrument voor de V.S. om voet aan de grond te houden in West-Europa, en bleek nuttig om de Oost-Europese staten in hun invloedssfeer te kunnen lijven.

En passant is de aard van het bondgenootschap echter wel grondig veranderd. Gedurende de Koude Oorlog interpreteerde men art. 5 van het Noord-Atlantisch Verdrag louter als defensieve grondgebiedsverdediging: in geval van een aanval op het grondgebied van één van de lidstaten, zouden de andere leden de aangevallene ter hulp snellen. Een dergelijke restrictieve interpretatie bleek niet meer te kunnen voldoen aan de (Amerikaanse) belangen in de wereld na de Koude Oorlog. De deur werd opengezet naar militaire machtsontplooiing buiten het eigenlijke

toepassingsgebied van het verdrag. De eerste toepassing hiervan vond plaats met de bombardementen op Bosnië in 1995, maar werd pas geformaliseerd met het (tweede) Nieuw Strategisch Concept (NSC, 1999). Daarin werd voor het eerst openlijk gewag gemaakt van 'niet artikel 5-opdrachten', d.w.z. militaire interventies buiten het grondgebied van de verdragspartijen die kunnen plaatsvinden zonder toestemming of steun van de VN-Veilighedsraad (waar die vervelende concurrenten Rusland en China immers veto-recht hebben). Hoewel het hier de facto ging om een fundamentele wijziging/aanvulling van het bestaand verdrag, werd hierbij geen enkel parlement betrokken. Het gaat immers om de verdediging van de democratie...

Sindsdien zijn de leidende atlantische kringen blijven pleiten om een 'mondiale NAVO', die waar ook ter wereld kan worden ingezet om de economische belangen van de leidende klassen in het Westen moet veiligstellen (*1), te verantwoorden met een NSC dat aangepast is aan de 'noden' van het post-9/11-tijdperk. In april vorig jaar heeft toenmalig secretaris-generaal Jaap de Hoop Scheffer een expertencomité aangesteld (onder leiding van ex-Shell-man Jeroen van der Veer). Normaliter zal De Hoop Scheffers opvolger Anders Fogh Rasmussen op basis van hun aanbevelingen een derde NSC voorstellen aan en laten goedkeuren door de lidstaten op de top van Lissabon die op vrijdag 19 november is van start gegaan.

De tekst van het NSC was op het moment van schrijven nog niet gepubliceerd, maar in een toespraak in Brussel (8 oktober) heeft Rasmussen reeds een tip van de sluier opgelicht, en daarin bevestigd wat velen vermoeden.

- De aangekondigde 'NATO 3.0' moet een dermate grote militaire capaciteit hebben, die geen enkele mogelijke tegenstander zou kunnen evenaren. De mannen van de wapenindustrie kunnen op hun beide oren slapen, net als iedereen die financiële belangen heeft bij een Amerikaanse dominantie, boven nieuwe rivalen zoals China of Rusland (*2).
- De NAVO wordt expliciet geloofd als de enige transatlantische brug. Men leze: als enige institutionele garant dat het Europese militaire en buitenlandse beleid op Amerikaanse leest geschoeid wordt – waarmee de autonome keuze van de nationale burgerijen voor een dergelijke rol natuurlijk niet moet worden onderschat.
- Er blijken een aantal 'nieuwe' bedreigingen te zijn, of althans enkele die harder worden benadrukt: terrorisme, cyberterreur, de verspreiding van langeafstandsraketten, maar ook energieveiligheid.

Met de verspreiding van langeafstandsraketten wordt allicht Iran (een concurrent van de

Amerikaanse belangen in het Nabije Oosten) bedoeld; zonder te durven voorspellen of er al dan niet in de nabije toekomst een aanval zal komen op dit land, is het wel zo dat hiermee de ideologische legitimering van dergelijke aanvallen wordt bedoeld; het bezit van dergelijke wapens, of kernwapens, door NAVO-leden zelf of door bevriende regimes als die van de zionistische staat zijn blijkbaar minder een probleem. Integendeel: Rasmussen heeft verklaart dat de NAVO kernwapens zal blijven houden, 'zolang anderen die ook houden'. Staten buiten de NAVO en haar vriendenkring mogen diezelfde redenering echter niet maken. Spijts alle Obama-retoriek over ontwapening, is de Amerikaanse positie in feite onveranderd.

Ook 'energiezekerheid' wordt vertaald in militaire termen; het is duidelijk dat er gepoogd wordt om een pasklare legitimering te ontwerpen voor militaire interventies wanneer bv. de doorvoer van olie wordt bedreigd.

Hiermee ligt het ideologische bedje voor de mondiale NAVO gespreid. "[...] today, defense of our territory and our citizens doesn't begin and end at the border. It can start in Kandahar. It can start in cyberspace. And NATO needs to be able to defend across the spectrum." (*3) Daarom roept Rasmussen ook op tot meer troepen die zich, waar ook nodig, heen kunnen verplaatsen. Hiermee ligt de weg vrij voor de 'mondiale NAVO', of beter: een officialisering van de recente praktijk.

Nochtans wordt dit niet door het Noord-Atlantisch Verdrag voorzien. Het aannemen van dit concept betekent, zoals gezegd, de facto een aanvulling van het bestaande verdrag, ten dienste van de belangen van de westerse kapitaalgroepen. De democratische inspraak is nagenoeg nihil, zeker daar dit zowat geruisloos doorgevoerd wordt. Het publieke debat staat, zeker in Vlaanderen, op een zeer laag pitje; we zullen een artikeltje kunnen lezen in onze krant, en daarna zullen we er allicht niets meer van horen. In ieder geval heeft 'ons landje' bij monde van minister Vanackere al verklaard dat het (tot op heden nog niet gepubliceerde) voorstel 'evenwichtig' was. Ook de idee van een gemeenschappelijk anti-rakkettenschild, een uitloper van het project onder Bush die waarschijnlijk ook in het concept dreigt te belanden, kan op België's steun rekenen. Eens te meer blijkt de partijpolitieke elite, helaas inclusief nieuwkomer N-VA, Vlaanderen en Wallonië gewillig inschrijven in de strategieën van het transatlantische kapitaal – strategieën die moorddadig zijn, de zelfbeschikking der volkeren fruiken en fondsen aanspreken die elders nuttiger kunnen worden benut.

1 Men denke aan de NAVO-aanwezigheid in Afghanistan, om de grondstoffendoorvoer te garanderen.

2 Men notere dat Rasmussen van de pers-conferentie die op zijn toespraak volgde gebruik gemaakt heeft om het (uiteraard niet onbaat-zuchtige) voorstel van Rusland voor

een gemeenschappelijke veiligheidsarchitectuur in beleefde woorden af te wijzen.
3 “[...] Vandaag begint en eindigt de verdediging van ons territorium en onze burgers niet aan de grens. Ze kan

beginnen in Kandahar. Ze kan beginnen in cyberspace. En de NAVO moet in staat zijn om [haar lidstaten] doorheen het hele spectrum te verdedigen.”

Baskenland

CIVIELE EN POLITIEKE RECHTEN VOOR BASKISCHE JEUGD

De V-SB heeft het onderstaande manifest ontvangen vanuit Baskenland en mee onderschreven:

Eskubide Zibil eta Politikoak Euskal Gazteriarentzat

Een nieuwe cyclus wordt geopend in Euskal Herria. Een nieuwe fase waarin een definitieve oplossing voor het conflict mogelijk is. Een tijdperk waarin de opbouw van de vrede en de stappen in de richting van een democratisch proces iedere dag sterker worden.

Gedurende de afgelopen maanden werden er vele stappen in deze richting genomen; de betrokkenheid van verschillende internationale actoren zijn hiervan een bewijs. De aangroei van krachten ten voordele van mensenrechten, civiele rechten en politieke rechten is nu een realiteit in Euskal Herria. Verschillende politieke en sociale actoren en vakbonden, die brede lagen van de Baskische maatschappij en verschillende politieke culturen en ideologieën vertegenwoordigen, gaan duidelijke verbintenissen aan ter verdediging van de rechten van iedereen. Door middel van historische overeenkomsten tonen zij hun betrokkenheid bij een definitieve en democratische oplossing.

Ook de Baskische jeugd heeft zich geëngageerd om actief te zijn in het bereiken van een oplossing voor het aanhoudende politieke conflict. Zich bewust van de verantwoordelijkheid die we hebben als heden en toekomst van Euskal Herria, werken we voor de eerbiediging van ieders rechten, en in het bijzonder de mensenrechten, civiele rechten en politieke [waarover wij als jongeren beschikken?].

In deze situatie schendt de Spaanse staat nog steeds de fundamenteelste rechten. In de recente maanden hebben we verboden betogingen gezien, zijn we getuige geweest van politieke aanhoudingen, hebben we getuigenissen van foltering en publieke veroordelingen van politie-achtervolgingen op politieke actoren, sociale actoren en vakbonden.

In deze context blijft de Baskische jeugd gecriminaliseerd en vervolgd. En opnieuw staan we in de schijnwerpers. Indien in november 2009 34 independentistische jonge activisten werden aangehouden, zijn er vandaag nog veel meer die lijden onder constante vervolging door de politie.

Met dit in gedachten, en geconfronteerd met de noodzaak om deze schendingen onmogelijk te maken, verklaren de ondertekenaars van dit document het volgende:

- De Baskische jeugd heeft het volledig legitieme recht om zijn politieke werking te ontwikkelen onder dezelfde condities en dezelfde verzekeringen die iedere andere actor geniet.
- We roepen op tot het verdwijnen van de schendingen van de mensenrechten, civiele rechten en politieke rechten van de Baskische jeugd.
- We eisen het einde van het regime van incommunicado-opsluiting, opdat het mogelijke misbruik dat hierdoor kan worden veroorzaakt zou worden vermeden?
- We eisen van de Spaanse regering dat zij een positieve houding aanneemt ten aanzien van het nieuwe scenario dat zich in Euskal Herria ontwikkelt.
- We drukken onze steun en solidariteit uit met het politieke werk van de Baskische jeugd, hiermee bijdragend tot de oplossing van het politieke conflict.

★ **Lidmaatschap**

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

**VOLGENDE
V-SB-VERGADERING**

Vrijdag
17 december 2010

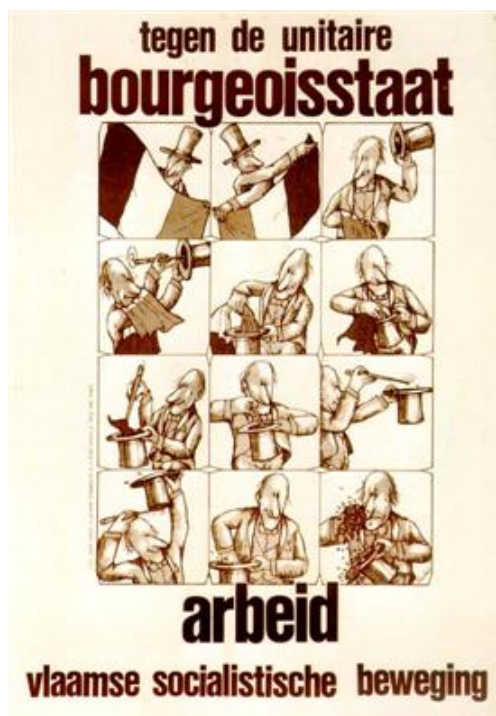
Brussel - Vlaams Huis
19u

★ **T-shirts**

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

★ **Rekeningnummer**

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net

Affiche van de 'eerste V-SB'.